

ΙΟΥΛΙΑ ΕΔ. ΡΕΪΝΕΚ
(Κόρη Γ. Λοιδωρίκη)

ΟΛΟΣ ὁ κόσμος τὴν ἔκλαυσεν. Ὁλος ὁ κόσμος τῶν Ἀθηνῶν
 μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, συνέρρευσε ν' ἀσπασθῆ
 διὰ τελευταίαν φοράν τὸ ψυχρὸν μέτωπόν της, τὴν ἐθρή-
 νησε περιλύπως πᾶσα γνῶριμος καρδιά, συντετριμμένη δ' ἐν ἄκρᾳ συγ-
 νατόν της, ἐν ᾧ ἔβλεπε τὴν γλυκεῖαν εἰκόνα τῆς μελανοφάλλμου
 νύμφης τοῦ Παρνασσοῦ, ἐν μέσῳ τῶν ῥόδων τοῦ Μαΐου νεκράν, ἄνευ
 πνοῆς, ἄνευ παλμῶν, εἰς πᾶλλευκον φέρετρον, μὲ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο
 μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, τὸ εὐφρές ἐκεῖνο μειδιάμα τῆς χρυσῆς
 της καρδίας, τὸ χαιρετίζον πάντα πλησιάζοντα, πάντα θρη-
 νοῦντα . . . Ἀκόμη καὶ ὅταν εἶδε διὰ παντός παραδιδόμενον
 τὸ ὠραῖόν της σῶμα εἰς τὴν χλοεράν γῆν τῆς αἰωνίας εἰρήνης καὶ

ἀναπαύσεως, ἔνθα παύουν οἱ παλμοὶ τῆς ζωῆς, ἀκόμη δὲν ἀνεγνώριζεν, ὅτι πράγματι πλέον δὲν ζῆ ἡ ὠραία Ἰουλία, ἀγαπήσασα τὴν διαρκῆ τοῦ τάφου γαλήνην, τὰς οὐρανίας μονάς, ὅπου βασιλεύει αἰωνία γαλήνη καὶ ἀνέσπερον φῶς καταυγάζει τὰς ἀσπίλους τῶν . . . ἀγγέλων ψυχάς.

Ἀπὸ τὸν βωμὸν τοῦ ὑμεναίου εἰς τὸν τάφον. Νύμφη χαριτωμένη, ζηλευτή, εὐτυχημένη, εὐχαρις, μὲ τὰ ῥόδα τῶν δεκαοκτώ της ἀνοιξέων καὶ τὰ γαμήλια ἐπὶ τοῦ μετώπου της ἄνθη, διὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποχωρισμοῦ της, ἄφινεν ἀλησμόνητον πόνον εἰς μυρίας καρδίας. Μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ Μαΐου, ὅτε τὰ ῥόδα σκορπίζουσι τ' ἀρώματά των, πανταχοῦ δ' ἀντηχοῦν τ' ἄσματα τῶν πτηνῶν, αὐτῆ, ἀληθῆς τῶν Ἀγγέλων ἀδελφῆ, ἀπήρχετο, ἵνα φέρῃ τὴν ἀνοιξιν, ἵνα κοσμήσῃ τὰς σκοτεινάς τοῦ Ἄδου ἐκτάσεις.

* *

Πόσον ἀφειδῶς ἡ φύσις τὴν εἶχε προικίσει μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα της. Ἡ ἄπειρος ἀρετὴ της ἦτο ἐνδεδυμένη ἀπλοῦν λευκὸν Ἑλληνικὸν χιτῶνα, ἡ δὲ Ἰουλία, φέρουσα τόσην ἀγαθότητα, ἐστεμμένη μὲ τὸν στέφανον τῶν χαρίτων, γλυκύτατον ὄνειρον τῶν ἐλπίδων, ζωσα ἀληθῆς χαρὰ. . . ὠμοιάζε μὲ ἄνθος ἀγροῦ, τ' ὅποῖον λούεται μὲ τὴν δρόσον τοῦρανοῦ καὶ πρὸς τὸν οὐρανόν, μέχρις οὗ φυλλορροήσῃ ἀτενίζει. Ἐξοῦσεν ἀγαπῶσα ὅλον τὸν κόσμον, σεμνή, ἀγνή, καταφωτιζομένη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς οὐρανίας χαρᾶς, τελείως ἀγνοοῦσα τὴν εὐμορφίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς της. Ὡς Κόρη, πρωτότοκος ἐν τῷ εὐγενεῖ οἴκῳ της, πρότυπον φιλοστοργίας καὶ φιλαδελφίας, πληροῦσα θαυμασμοῦ τὸν μετ' αὐτῆς συζητοῦντα, διότι εἰς τοὺς λόγους της ἐνυπῆρχεν ἡ αὐτῆ ὠραϊότης τοῦ προσώπου της, ἀληθῆς διατράνωσις αἰσθημάτων, καρδίας, ἐντόνως παλλούσης ὑπὲρ παντὸς εὐγενοῦς καὶ χρηστοῦ καὶ ὠραίου. Εἰς τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, τοὺς πρὸς ὅλους μετ' ἀνεκφράστου ἀγαθότητος προσβλέποντας, ἦνταν ἀκλῆτο ὅλη ἡ εὐδαιμονία, ἐν χαριέσσει καὶ ζωηρᾷ ἐκφράσει. . . Τὰ χεῖλη της πάντοτε διεστέλλοντο εἰς ἀειθαλῆς μειδιάμα ὑπερτάτης χαρᾶς, ὅλη δὲ ἡ ὄψις της ἐδήλου τὴν εὐτυχίαν. . . Πόσον ἐξόχως ὠραία ἦτο, ὅποια δὲ ἀγία, ἀδαμαντίνη καρδία, ἐνεφώλευεν εἰς ὠραῖον σῶμα. . . Πανταχοῦ περικαλλῆς, μὲ τὴν χάριν τῆς ἀθωότητος καὶ τὴν λάμπιν τῆς ἐλπίδος, ἀβρόλευκος, φιλομειδῆς, ἀκτινοβολοῦσα μὲ τὰ δροσογελῶντα δεκαοκτῶ ἀνθηρὰ ἔτη της, ὑπαρξίς γοητεύουσα. ἐν μυρόεντι καὶ ἐκπά-

γλω κάλλει, διασκορπίζουσα τὴν χαρὰν, τὴν ἐν τῇ ζωῇ ἀγάπην...
 Ἄδύνατον διὰ λέξεων νὰ τὴν εἰκονίσῃ τις, ὅποια πράγματι ἦτο,
 ἀδύνατον νὰ ὑμνήσῃ τὰς ἀγγελικὰς τῆς ἡμέρας, νὰ συμπλέξῃ τὰς
 εὐγενεῖς πράξεις τῆς, τὰ ἀθῶα καὶ παρήγορα μειδιάματά τῆς εἰς εὐτυ-
 χεῖς καὶ δυστυχεῖς τοῦ κόσμου διαβάτας, ὅπως ἀπαρτίσῃ ἀπὸ ὅλα
 αὐτὰ τὰ χαρίσματα, ἀμάραντον διὰ τὸν συμπαθῆ τάφον τῆς στέφανον.

Πῶς ἠδύναντο νὰ μὴν τὴν κλαύσωσιν ὅλαι αἱ Ἀθῆναι; Τὴν ἐθαύ-
 μασαν ὡς κόρην, μόλις δ' ἐπρόφθασαν νὰ τὴν ζηλεύσωσι καὶ ὡς
 Δέσποιναν. Νύμφη ἐνὸς ἔτους, μόλις ἐγγίσασα τὴν ἀνοιξὶν νέας ζωῆς,
 δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν δολερὰν ἀτμόσφαιραν τῶν ἐγκλωσμίων,
 καὶ κλείνασα τὴν κεφαλὴν, ἀπεκοιμήθη τὸν ὕπνον τῆς ἀθωότητος
 εἰς τὰς ἀγκαλάς δυστυχοῦς μητρὸς.

Τ' ἄνηθ, ἄτινα τὴν ἐστόλισαν ἐρατεινὴν, πανευδαίμονα σύζυγον,
 ἀπέμειναν ἀρκετὰ δροσερά, διὰ νὰ καλύψωσι τὸ νεανικὸν φέρετρόν τῆς.
 Τὰ ῥόδα τῆς ἀνοιξέως, ἠτοίμασαν ἀπαλὴν καὶ μυροβόλον τὴν τε-
 λευταίαν τῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας τελείως ἠσυχάζει τὸ ὠραῖον
 σῶμα τῆς Ἰουλίας, ὅλος δὲ ὁ κόσμος ἐπαρηγόρησεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι
 ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἠγάπησαν καὶ τὴν ἐθρήνησαν.

Ἄλησμόνητος Ἰουλία, πάντοτε οἱ ὀφθαλμοὶ ὄλων θά ἔχωσι διὰ τὸ
 ὄνομά σου, διὰ τὴν γλυκεῖαν Σου ἀνάμνησιν δάκρυα.... Α. * * *

ΙΟΥΛΙΑ ΕΔ. ΡΕΙΝΕΚ

[Κόρη Γ. Λοιδωρίκη]

Καὶ σὺ νεκρά; χωρὶς λαλιά; χωρὶς πνοὴ στὰ στήθη;
 Δίχως χαρὰ στὰ χεῖλν σου; δίχως φωτιὰ στὸ μάτι;
 Καὶ σένα ἢ χάρος, σὰν ὀχειὰ φαρμακερὴ, ἐχύθη
 Καὶ σ' ἔθριξε κατάχλωμν δὲ νεκρικὸ κρεββάτι;
 Λουλουδί, ἄστρο φωτεινὸ, ἀφροντιμένο κύμα;
 Καὶ σὺ, καὶ σὺ ἐζήλεψες τῆς γῆς τὸ μαῦρο μνήμα;

Καὶ σένα, νύφη λυγρὴ, καὶ μικροπαντρεμμένη,
 Μανοῦλα, μὲ παιδιοῦ καρδιά, χιλιάκριδο ζευγάρι...
 Καὶ σένα ἢ μοῖρα ἔγραψε νὰ δοῦμε πεθαμμένη,
 Καὶ ἀπ' τῆ φωλίτσα πούχτισες ὁ χάρος νὰ σε πάρῃ;
 Καὶ σὺ, καὶ σὺ, καλότυχν, ἐζήλεψες τὸν τάφο,
 Κ' ἐγὼ τραγοῦδι νεκρικὸ γιὰ τὴ ζωὴ νὰ γράψω;

Ἄχ, ὅσοι σε ἠπνοῦσαμε, — καὶ ποῖος δὲν σ' ἐπνοοῦσε;
 Ποῖος δὲν πονεῖ τὸ λουλουδο, ποῦ γέρνει πρὸς τὸ χῶμα; —
 Κρυφά, κρυφὰ καὶ μυστικά στὸ σπῆτι σου μνηοῦσε,
 Νὰ πάψῃς νάσαι ἀρωστικὴ, ν' ἀφήσῃς πιά τὸ στομάχι...
 Δὲν μοιάζει τέτοια ὀμορφιά, τὴ νύκτν σου νὰ χάνῃς
 Ὅμως κανεὶς δὲν πίστευε, κανεὶς πῶς θὰ πεθάνῃς!...